

## 1951 SAMOMOR... USODA V ONSTRANSTVU

13. junij 1941: Knjiga 28 [Bertha Dudde](#)

Pot mesa je treba prehoditi do konca, torej mora vsako bitje doživeti tudi utelešenje kot človek. Zemeljske poti pred tem ni mogoče namerno (namenoma) skrajšati ali prekiniti. Vendar pa je človek na stopnji svobodne volje sposoben uporabiti svojo svobodno voljo in torej tudi kot človek končati samovoljno svoje zemeljsko življenje, ne da bi mu bilo to preprečeno. Toda posledice takšnega vmešavanja v Božansko voljo bodo grozljive. Takšna oseba je še vedno nezrela, to je, da je brez priznanja, sicer ne bi naredila tega koraka, ki ga prikrajša za velik blagoslov .... da bi lahko izboljšala svoj značaj, dokler sam Bog ne konča njenega življenja. Kljub temu se bo zavedela svojega bednega dejanja v onostranstvu in njeno obžalovanje bo neopisljivo.

Če je Božja volja končati življenje, ne glede na to, ali je človek še mlad in ni pripravljen na večnost, potem Bog priznava nujnost tega in je konec zemeljskega življenja dejanje usmiljenja, bodisi da prepreči smrt duše ali ponudi tej duši možnost v posmrtnem življenju, ki bo v kratkem času dvignilo njeno stanje zrelosti. Nasilna prekinitev življenja pa je duhovno velik korak nazaj, saj je bitje nenadoma brez moči, da bi se izboljšalo (napredovalo) in je odvisno od usmiljenja svetlobnih bitij oziroma ljudi, se pravi, če mu ne pomagajo bo za vedno ostalo na isti ravni nepopolnosti. Duša v onostranstvu mora to najprej spoznati, kar bo sprožilo nepopisno stanje kesanja. Toda če je duša voljna, bo izkoristila vsako priložnost, da bi bila v pomoč, vendar bo njen boj pretežno opisati za besedami. Na nek način mora v posmrtnem življenju še naprej trpeti zemeljsko trpljenje, ki se mu je hotela izogniti; iste stvari, ki jih je hotela zavreči, se je še vedno oklepajo in jo strašno mučijo.

Pa vendar Bog ni neusmiljen niti do duše, ki je zanemarila (prezirala) Njegovo voljo, pod pogojem, da duša ni popolnoma trmasta. Po določenem času, za katerega se duši zdi, da traja večno, bo tudi v onostranstvu dobila naloge, ki ji bodo olajšale položaj. In potem bo morala spet uporabiti svojo voljo. Če se strinja, da bo pomagala trpečim dušam v posmrtnem življenju, bo kmalu opazila očitno izboljšanje svojih okoliščin. Toda to je lahko po času, ki ga je Bog določil za njegovo dejansko zemeljsko življenje. Tako vendarle ne bo samovoljno skrajšala svoje zemeljske poti in bo morala še vedno ostati v stanju trpljenja v onostranstvu, ki se ji je na zemlji zdelo nevzdržno, dokler se Bog ne usmili duše.

Zaradi tega je bilo njeno vmešavanje v Božjo voljo popolnoma nesmiselno; odvzela si je milost, da bi na Zemlji popolnoma dozorela, nikakor pa ni končala preizkušenj (muk) zemeljskega bivanja. Posledično so takšne duše usmiljenja vredne, saj bo trajalo zelo dolgo, dokler se ne bodo odrešile, zavedanje, da je bil božji blagoslov zavržen, pa je za dušo tako boleče, da se v posmrtnem življenju znajde v pomilovanja vrednem (bednem) stanju. Takšne duše še posebej potrebujejo človeške molitve. Le človeška ljubezen na Zemlji jim lahko olajša trpljenje in jim da moč, da s svojo voljo izboljšajo svojo usodo, če bo duša v onostranstvu pripravljena biti koristna in bo tako po navidezno neskončnem času lahko spremeni svoje temno bivališče, ki je razumljivo njena usoda, dokler je ne reši Božja ljubezen in milost. AMEN

[Bertha Dudde](#)

### Samomorilci in njihova usoda v onostranstvu

Janezov veliki evangelij

Knjiga 4